

Bạc Bểo - Xót Xa

HCP

Bạc Bểo

Ngày xưa nhà nghèo. Mỗi ngày Ba chở hai con đi học trên chiếc xe đạp cà tàng. Đường đến trường nhiều dốc cao. Ba, người đấm mồ hôi vẫn cố còng lưng đưa hai con đến trường đúng giờ. Có hôm trời mưa như trút nước. Ba cha con chỉ có một áo mưa. Ba nhường cho hai con để không bị ướt. Trên đường đi, Ba thường kể chuyện vui cho hai con nghe. Dù mệt hay khỏe, không bao giờ nghe Ba than một tiếng.

Nay sang đây định cư. Hai con đã trưởng thành và vững chãi. Còn Ba tuổi già không lái xe được. Đi đâu cũng phải khó khăn nhờ hai con chở.

Hôm nay có mấy người bạn điện thoại mời họp mặt. Ba nhờ hai con đưa đón. Đưa em thoái thoát:

- Con không rảnh đâu, ba nhờ chị Hai chở đi

Nó lên xe chạy vội ra quán cà phê tán gẫu với bạn bè. Chưa kịp nhờ, cô chị đã gắt gỏng:

- Già rồi, không lái xe được, chịu khó ở nhà cho yên thân, đi ra ngoài làm gì để người ta phải đưa đón phiền hà.

Ba nghe nói. Buồn. Làm thinh. Thẩn thờ ra sau vườn đốt điếu thuốc. Mẹ ngồi nghe thấy hết. Nhìn theo Ba, nước mắt rưng rưng.

Xót Xa

Ông Bà lấy nhau đã được vài chục năm. Mặn nồng hạnh phúc đâu cũng được thời gian đầu. Có chung nhau vài mặt con. Lâu dần ông cảm thấy bực bội với bà. Nhiều khi ông cứ cho bà là gánh nặng. Ra vào cứ hỏi han, cật vấn, cái gì cũng lo cũng hỏi. Làm như ông là con nít vậy. “*Mất cả tự do, thoái mái*”, ông thầm nghĩ.

Rồi ông lạnh lùng chia tay với bà trong niềm luyến tiếc của gia đình. Ông bỏ mặc những lời khuyên can, năn nỉ của bà và con cái. Ông cương quyết xây dựng hạnh phúc mới. Người ta còn trẻ, dễ nhìn và biết chiều chuộng nữa. Ông vui mừng tưởng như có được hạnh phúc mới. Sau thời gian không lâu, ông vỡ lẽ ra rằng người mới chỉ sẵn đón ông thời gian đầu quen nhau và chỉ có thể vui vẻ trong những lúc vui chơi nhậu nhẹt. Về sống chung mới biết, mới thất vọng. Còn chuyện bếp núc, chăm sóc gia đình, so với bà, người ta chỉ là con số không to tướng. Rồi người mới cũng bỏ ông ra đi, cũng dễ dàng như khi họ đến với ông. Ông cảm thấy tiếc nhớ bà. Ân hận, tiếc nuối. Biết mình sai và có lỗi, nhưng ông mặc cảm và tự ái, không dám về nhận lỗi với bà và gia đình.

Cho đến hôm qua. Bà mất. Con cái báo tin để ông về dự đám tang. Tối đến, ngồi nghe lời kể của cô con dâu:

- Ba biết không, Ba đi rồi Má buồn khổ và nhớ Ba lắm. Cả ngày cứ thờ thẩn. Thỉnh thoảng Má nấu ăn cho tụi con mà cứ nói: “*Ngày xưa Ba tụi bây thích món này, thích món kia lắm*”. Có lần bắt gặp, ngồi trước mâm cơm, Má lẩm bẩm một mình: “*Hồi đó tui nấu cho ông ăn, ráng để ý chiều theo khẩu vị của ông, để ông được ngon miệng. Bây giờ tui nấu cho ai ăn đây? Muốn có người khen chê mà cũng không còn* “. Rồi Má thút thít, lấy khăn quẹt nước mắt. Thấy thương Má quá Ba ơi! Đau buồn quá, Má lâm bệnh suy nhược và qua đời trong nỗi cô đơn nhưng nhớ. Giờ chót Má còn ráng trần trối: “*Máy đưa ở lại nhớ thay Má để ý lo cho Ba nghe* “. Rồi Má ra đi.

Ngồi bên quan tài của bà, ông tan nát cõi lòng. Văng vẳng có tiếng ai hò:

“*Hò ơ...Chim xa rừng thương cây nhớ cội,
Người xa người... Tội Lắm Người Oi !!!*”

Ông nghe mà xót xa, não nuột. Tưởng như tiếng của bà vọng lại từ cõi xa xăm.

HCP/ Viết từ Atlanta